

Reportáž z výletu na závody BPA do N.P.

Předem se omlouvám, že píši reportáž s takovým zpožděním, ale fakt jsem se k tomu dříve nedostal. Bohužel mám v hlavě po každodenních stresech a několika infarktech v práci vymalováno, takže se tuto reportáž pokusím poslepnout. Tuto reportáž píšu v pracovní době, kdy mě tu stále někdo opruzuje, takže prosím omluvte případné gramatické chyby a slovosled.

Náš výlet započal už dopoledne u nás v práci, kdy mě a našeho Mistra cechu skladnického Pípana přijel navštívit Voříšek, který jako každý pátek má volno, neboť jako vzorný pracovník už ve čtvrtek splní týdenní limit ožebračených nešťastníků Finančním úřadem. Domluvili jsme tedy odjezd na 16. hodinu, který jsme potvrdili i zrovna volajícímu Starostovi. V danou hodinu jsem objednal spoluvýletníky a zahráli jsme si náš oblíbený Tetris, jak mnoho kufrů a baťohů narvat do malého kufru mé německé motokáry. Neboť panovalo i na náš severský kraj nezvykle horké počasí, chcalo z nás jak z Voříškovi kamikadze členky. Naplánovali jsme s Voříškem do Nové Paky cestu severním způsobem přes Dobrušku – Velichovky – Lázně Bělohrad, jelikož po cestě přes Hradec Králové mě i po 14 dnech z mého výletu na Nascar ještě cukalo pravé oční víčko z důvodu věčných kolon na semaforech opravujících se silnic.

Vynuloval jsem denní kilometrové počítadlo kvůli následnému nezdaněnému finančnímu vyrovnání za spotřebovanou naftu a vyrazili jsme směr Nová Paka. Ihned „co si Voříšek jako navigátor nasadil helmu s interkomem“ jsem ohlásil, že klimatizaci nezapínám, jelikož snižuje výkon mé 180 koňové Audiny, takže bude peklo i v autě. A bylo, jen jsme ujeli cca 20 kilometrů, už se ze zadních sedaček ozývalo – kur*va to je žízeň. Já nedbaje nářky mechaniků ze zadní sedačky upaloval svou RZ po místních silnicích II. kategorie. Po zhruba 50 kilometrech jsem už nářky neustál a pověřil svého navigátora, aby se kouknul do svého chytrého mobilu, kde je po cestě nějaká větší pumpa, neboť jsme žádnou stále nepotkali. Bohužel jsem fičel tak rychle, že než se mu pumpa poblíž naší okresní silnice zobrazila, tak jsme byli minimálně čtyři kilometry za ní, tak se to opakovalo asi ještě dvakrát. Mé vysvobození od nářků přišlo až v Lázních Bělohrad, kde byla pumpa ihned u naší silnice, takže proběhl výsadek značně vyprahlé osádky, která okamžitě vzala ztečí místní lednici s vychlazeným pivem takovým způsobem, že když jsme jeli o týden později a na této pumpě opět přibrzdili, tak si kluky pumpařka pamatovala. Já si dal obvyklou kávu a s dehydratovanou vydávající uspokojujivé zvuky osádkou dal cigáro. Po dolítí potřebných tekutin osádky jsme se vydali na posledních 15 kilometrů do Paky.

Po příjezdu a nezbytných zdavicích jsem vypakoval své věci vedle mého BPA kolegy Romana, který již chystal náš plechový projektil. Předal jsem mé o půl milimetru větší gumy k dalšímu přebroušení, protože jsem nabrousil gumy na světlost 0,8 mm. V průběhu pátečního večera jsme s Romanem testovali již dokonalé auto, které připravil. Mezi testy jsem se ještě „šťoural“ v karbonovém podvozku své maketové 917, který se mě stále nedařilo dovážet tak, aby se s tím dalo alespoň trochu jezdit svižněji. V čase, který zbýval jsem sledoval soutěž mladých závodníků z Trutnova, kteří soutěžili „Ohni podvozek do předepsané vrtule“. Jen jsem litoval Toníka, když mu kluci nosili své výsledky této soutěže. Kdo vyhrál nevím, protože jsem byl už značně unavený. Nasypal jsem do sebe svou obvyklou lopatku léků, nasadil špunty do uší a šel spát.

Sobota po nezbytných ranních přípravách a nezbytném sypání léků proběhla velice uspokojujivě. S Romanem jsme ještě raději tradičně projeli před závodem připravené auto. To fungovalo naprosto skvěle. Přejímka proběhla bez ztráty kytičky. První část dvoudílného závodu, jsme začali ve skupině B a vyhráli s velkým náskokem. Pak nastoupila skupina A, kde dominovali Starosta s Pípanem. Bohužel v předposlední segmentu klukům odešel převod, takže bylo po výtečném výsledku,

který by si Dido do svého papírového notebooku zapsal červeným písmem. Druhou část závodu BPA jsme odjeli ve skupině A. Je pravda, že po Romanovi jak říká „modifikaci“ se mě už tak výtečně nejelo, ale to je mou rukou podržregla, ne autem. Byl to pro mne souboj s Temnou silou, kdy jsem se snažil dbát rad mého Mistra Jodi - Romana a zbytečně nepadat. V posledním segmentu červené drážky jsem se setkal vedle jedoucím a rychle stahujícím naším náskokem z prvního kola Pípanem. Já nastoupil s tím, že to musím nějak udržet a Romanovi to nepo*rat. Byl to tedy boj se vším všudy. Nejlépe se mě pod tímto vnitřním tlakem nejelo. Zhruba dvě minuty před koncem mě Doctor oznámil, že máme ještě minimálně před Pípanem se Starostou deset kol náskoku a jen jsem si vedle pádícího Pípana hlídal, aby nás o tyto kola nepojel. Nakonec byl náskok udržen, i když jsem hodně zpomalil, nepadal a dobrzdřoval před auty, které jsem dost často na krajní červené drážce sbíral. Kýžený výsledek celkového vítězství v součtu nájezdu kol byl splněn. Ze mě spadl hrozný šutr a mohl se oddávat vnitřnímu vítězství, že zas takový jelito nejsem. Následné sečtení kol a vyhlášení vítězů vše potvrdilo. Musím opět Romana pochválit za dokonale jezdící auta. Je to pro mne čest jezdit s Romanem v Teamu.

Cesta zpět do Ria (Rio de Žambéro) proběhla tradičně. Voříšek tzv. hubu nezavřel, Pípan se Starostou podřimovali a vyrovnávali odstředivé síly mé svižné jízdy. Ve zpětném zrcátku vypadali jak cestující ve vlaku, kteří synchronizovaně převracejí své hlavy z jedné strany na druhou.

Moc bych chtěl závěrem poděkovat všem přítomným závodníkům, pořadatelům i pískajícímu Voříškovi za perfektní víkend a bezchybnou kuchyni spolu s noclehem.

PS: Snažil jsem se dle nařízení jak já nazývám „GPRDU“ neudávat iniciály jmenovaných, které by porušilo toto dementní nařízení EU.

Láďa von Hvozď